

BLAŽEKNÉ BENIK MÁRIA

A róka, az egér és a hős kiscica

Kicsi róka, szegény róka
Beszorult az egérlyukba.
„Segíts rajtam!”
Kérlelte az egeret,
De az egér, gonosz egér
Csak egy nagyot nevetett.
Szegény róka, kicsi róka
Félelmében reszketett,
S újból szépen kérlelte az egeret.
De az egér, csúnya egér
Megint csak egy jót nevetett.
De ni csak, ki közeleg csendesen?
Hisz ez ROSSZCSONT, ki jön
Hirtelen és nesztelen,
S a hős kiscica – ham –
Bekapta a szívtelen egeret,
S azóta már soha többé
Nem nevetnek a rókán az egerek.

Sodor az ár

Sodor az ár megfulladok
Mint egy sárkány harapja torkom
Meghalok ha látlak akkor is ha nem
Reggel lázasan ébredem és betegen
Fázik és didereg a lelkem
S az ég vérvörös lesz körülöttem
Mert nem vagy itt velem
Lángoló szívem befedem éji zenével
Szeretlek mint soha senkit még
Bocsássá meg nekem ezt ott fenn az ég

Ki vagyok én

A szürke esti éj
Találkozott a fénnyel
Az ázott kis veréb
A csodás mindenséggel
Ki vagyok én?
Egy porszem a föld körül
Kit ide-oda fúj a szél
Te kőszikla vagy
Szikla a hegyek között
Én csak egy porszem
A porszem között

Az árva kis őzike meséje

Kerek erdő közepében
Élt egyszer egy őzike
Éjjel-nappal szomorkodott
Nem volt neki senkije
Megsiratta a napot
Éjjel meg a csillagot
Bánatában útnak indult
Keresni a boldogságot
De az tőle elfutott
Hegyen-völgyön barangolt
Találkozott egy kősziklával
Kinek arany szíve volt
Fájdalmán hogy enyhítsen
Árnyékában megpihent
S a nagy szikla az őzikét
Átölelte gyöngéden
S fáradt szívét
Gyöngyharmattal fedte be
Az őzike csak ámul-bámul
Nem is érti mi történik most vele

De egyszerre csak minden virág
Csillogni kezd körötte
S az őzike a szemében
Könnyek helyett gyémánt-
Csillag csillogott
Lába nyomán hűs mederben
Arany patak csobogott
Azóta az őzike már
Szebbnek látja a napot
És soha többé nem siratja
A lehulló csillagot

Már megyünk

Már megyünk
Visszavár a föld pora
Hisz szemcséit
Csak kölcsönadta
Az idő múlik
Örvénybe zuhan
Repül a fény
Lehull a levél
Minden pihenőre tér
Halkul a zene
Elhal az ének
Repül a lélek szárnyán
Az élet hosszú
Mély álmra tér
Lelkünk messze száll
Hazavárja a föld pora
Hisz szemcséit csak kölcsönadta
Hisz az élet csupán
Röpke perc csak egy pillanat
Mi hamar elillan
S megyünk haza

Álmodtam egy csodás álmot

Álmodtam egy csodás álmot
Gyönyörű volt és szerelmes
Hulltak benne a rózsaszirmok
És betakarták a szívem
Elküldtem a rózsákat mind Neked
De a töviseket leszedtem
Hogy ne szúrják meg a kezed
Álmomban is vigyáztam rád
Mert oly nagyon szeretlek
A rózsaszirmokat s a szívemet
Mind odaadom most Neked
Úgy szeretném megállítani ezt az álmom
Hogy ne ébredjek fel sohasem
Álomvilágban éljem le életem
Ahol mellettem vagy és fogod a kezem
Megállítanám az időt de nem lehet

Elmélkedés az életről

Gondolkodni?
Elmélkedni?
Miről?
Az életről?
S élünk talán?
Hol kezdődik az élet?
A gondolatainkban?
S a gondolataink érznek minket?
Tudnak rólunk?
Ki tud rólunk?
Ott fent?
Itt lent?
Te tudsz rólam?
Én tudok rólad?
Mi tudunk egymásról?

Kezem pihenne két kezedben

Szemed mint kígyóméreg
Tudom egyszer majd halálra mérgez
De szép halál lesz az nekem
Tekintetedbe merülve aludni el
Utolsó álmom Te lennél
Imádott képedet szívembe
Utoljára még bevésném
Szemed mint fénylő csillag
Vezetne át
Az élet s a halál kapuján
S nem tudná azt senki csak Te
Hogy Te voltál életem utolsó
Legszebbik perce
S úgy mennék fel majd a mennybe
Hogy kezem pihenne két kezedben

Búcsúzás

Reggel mikor majd égő fáklyaként
Szemedben fellobban a hajnali fény
Az én szívem ott hever majd összetörve
Romokban lábaid előtt s elfeledve
Mert az a láng már többé nem értem ég
Neked a hajnal egy csodás ébredés
Nekem egy fájó érzés dül a szívem mélyén
S befelé hulló könnyeimben
Táncolva kering a fájdalom
Búcsúkeringőt lejt még a szél is
Amint épp beszólt az ablakodon
Indulásra szólít ma a reggel
És én álmaimat átölelve indulok most el
De Nálad hagyom szomorú bús szívem
Mert Nálad nélkül már az se kell nekem

Az éjjel gyorsan elrepült

Az ember éjjel sokszor csendben alszik el
Pihenni szeretne de nyugalmat mégsem lel
Reggel betegen ébred s a házakat pokol tüze takarja
Reá ront egy óriás és véres lesz az ég alja
Az éjjel gyorsan elrepült mint egy sárkány tovatűnt
Az álmok mennek egyre csak távolodnak
De én ápolom mosolyod nem hervad el soha
Még ébren is rólad álmodom
Kit nem feledek el soha

Csendben ülve Rád várni

Halk némaságban
Ott lakik az értelem
Ott születik meg
Csendesen a szerelem

Vándorolok – barangolok

Szépek a hegyek szép a táj a tengerzúgás
Mégis én ott vagyok otthon ahol Te vársz reám
Külföldi tájakon vándorolok barangolok
Átölel a bérc a hegyorom
Szívem mégis csak egy ölelésre vár
S azt Tőled kapjam bárhol is legyen az én otthonom
Idegen itt a táj s nekem ott a hazám
Ahol a Bükk a Mátra a Margit-sziget
A Debreceni Nagyerdő a Hortobágy
A sárga kalásztenger s a dolgos emberek
Ott szebben süt a nap és zöldebb ott a rét
S ott a szemedben megláthatom a Balaton kék vizét

Elhagyott a csillagom

Csillaghullás volt az éjjel
Én is láttam egy csillagot
Fényes volt és ragyogott
Gondoltam egy nagy merészet
S álmodtam egy meseszépet
S álmomban az a csillag
Fényes csillag nékem ragyogott
Hazavitem dédelgettem
Simogattam és becéztem
De a csillag fényes csillag
Visszaszállt az égre
Én azóta minden éjjel
Csak azt az egyet siratom
Én azóta minden éjjel
A csillagomról álmodom

A nap és a hold szerelme

Kint már őszi a táj lehull minden levél
De lelkemben már nyomokat hagyott a tél
A napsugár búcsút int a tájnak
S rezgő képeket fest a holdsugárnak
Még a fák is beleremegnek
Mikor a nap a holddal
Kéz a kézben sírni kezd
A napnak és a holdnak most búcsúzni kell
Forró könnyük égeti az arcom
S benne lassan lecsordul az izzó fájdalom
S míg a nap a holddal kéz a kézben sírdogál
Én is szívdobogva várok csak Terád
Úgy szeretnék boldog lenni fogni a kezed
Belenézni két szemedbe
S megpihenni melletted

Aludj el idő

Aludj el idő szenderegj
Vagy legalább hunyd le a szemed
Legyen a földön sokáig béke és szeretet
Legyen a szívekben igaz tiszta szerelem
Legyen bármi csak háború és gyűlölet ne legyen
Állj meg idő ne siess pihenj meg
Tanulj meg te is csendben várni
Hogy elmúljon a bánat s a szenvedés
S győzzön az igazság és a remény
Most még aki tiszta szívből szeretni tud
Annak szeretet helyett csak könny és fájdalom jut
S aki baráti kezét nyújtja ma feléd
Annak fogadd el őszinte szeretetét
Mert lehet hogy holnap már késő lesz
S nem marad más csak egy múltó emlék
Semmi sem hozza vissza a rohanó perceket
Megállítanám az időt de nem lehet

Vágyódás 1.

A csodás természet lágy ölén
Ringatódzik a fény
Szívem szomorú dala
Egy bús szerelemről mesél
Mint egy csodás távoli éjjeli zene
A lehulló esti éjben
Hozzád küldöm szívem dalát
Ki ott álmodod édes álmod a messzeségben
Érintse meg szívedet ez a szomorú dal
Érezd meg benne síró fájdalommal
A vágyat mi hozzád űz
A lángoló szerelmet
Mi forróbb mind a tűz

Annyira vágyom utánad
Ha csak egy percre is
A szívnek tán ennyi is elég
Hogy bánatában ne hulljon szerteszét

A nagy nihil közepén

Körülöttem fájdalmasan zajlik az élet
Várom, hogy egyszer csak vége lesz
Vágyom, hogy egyszer csak vége legyen
Kiút már csak a semmiben van
A nagy nihil közepén
Belefáradtam már a feledésbe
Az emlékezésbe is
Már sehol sem akarok lenni
Hogy mindenhol lehessek
Körülötted, benned, ha kell
Hogy szerelmem, hogy szerelmed
Túlélje a kellett, az életet
Már csak onnan, a túoldalról
Fentről remélni, vágyni
Hogy szerelmünk sosem múlik el

Bennem és körülöttem

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van az Isten láthatatlan

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van a Krisztus láthatatlan

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van az Ige láthatatlan

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van a krisztusi élet láthatóan

Vágyódás 2.

Elérve egy új ország határát
Könnybe lábad a szemem
Hazámra gondolok, bizsereg a szívem
Messze idegenben, külföldi tájakon
Hosszú évek teltek, ez volt az én sorsom
Sokszor felsóhajtok, haza vágyom én
Itt, e külföldi tájakon
Csak vándor vagyok én
Oda vágyom vissza, ahol születtem
Ahol született apám s anyám
Ott, ahol az ősök nyugszanak
A gyökerek már hazahívnak
S a kanyargó Tisza-menti fák
Már rég hazavárnak
Az én hazám a magyar föld
A magyar hon
Kékebb ott az ég, ragyogóbb a hold
Oda vágyom vissza, ahol először hallottam
A magyar szót, az egyetlen
Itt, e külföldi tájakon csak idegen vagyok én
S ott szeretnék majd egyszer örök nyugovóra térni
Szeretett, szép magyar hazám földjén

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>